

L'ou ferrat

Me'n podria menjar quatre,
un darrera l'altre
vermell de dins i blanquet per fora,
sucant pa pel mig i la vora.

Baldufa

Categoria A

Erxart Casas Llargués 1r Primària

Sol, Lluna, Terra

Sol, sol, sol viu
que em dones escalfor.
Sol, sol, sol viu
que em fas sentir amb valor
de jugar amb la lluna, lluna
que sempre riu de la pruna
que cau de l'arbre pruner
que s'acosta al cirerer.

Lluna, lluna, lluna viva
que de fred resto aterrida
sempre estic al teu costat
quan em mires des de dalt.
Terra, terra, terra encesa
que em guies des que era nadó
gra em sento de debò
part de la teva infantesa.

Una Wildcat

Categoria B

Mar Fernández Bergua 3r Primària

¿Qué es amar?

Ayer me levanté, y como el rayo, una duda me llegó a la mente. ¿Qué significa amar? Cogí el diccionario y comencé a hojear las múltiples páginas del libro. Y al fin lo encontré:

Amar (del lat. "amare") tr. Sentir amor por alguien. "Romeo amaba a Julieta"
No. Esto no expresa totalmente lo que es amar. Y como si me escribiera a cartas con el cerebro, le pregunté: Querido cerebro: ¿Me puedes decir lo que es amar?
No, he buscado en mis datos, y te podría decir que es sentir amor por alguien, pero no puedo expresar la palabra amar. Me quedé pensando, y dije sonriendo:
Querido cerebro: Quizá tú no me puedas decir lo que es amar, pero alguien llamado corazón, me lo puede decir... Porque el corazón no me da la vida por bombear la sangre y demás, sino porque sabe lo que es amar.

Ambpegamentnohiaprou

Categoria C

Rodrigo Servent 6è Primària

Foscor eterna

Eterna foscor...
dintre meu viva.

Feliç flor...
desterrada en una illa.

El meu cor, enfosquit,
entre quatre parets atrapat,
aixafat com un mosquit,
no veu la claredat.

Ser lliure vol
com un ocell volar.
Enlairar el seu vol
i a la llibertat arribar.

Un riu de llàgrimes
envolta el meu cor
com vint novel·les
en què tothom mor.

Eterna foscor...
maleïda dintre meu.
Tornarà a néixer la flor
que il·lumina el que creu

Jo
Categoria D
Rita Gutiérrez Anechina. 1r ESO

El escondite

11, 10, 9...

Me buscaban por el bosque,
yo estaba bajo el viejo sauce,
cobijado por el llanto de sus hojas,
la brisa del viento movía sus ramas.

8, 7, 6...

Yo esperaba preparado para salir,
expectante, nervioso y alterado,
para no ser pillado,
permanecía en silencio,
pendiente del crujido de las ramas secas,
y de los latidos de mi sonoro corazón.

5, 4, 3...

Pensaba la manera de poderme escapar,
para así de nuevo jugar.
No me atrevo a salir,
no sea que me vayan a descubrir.

2, 1, 0...

A lo lejos corredizas,
mis compañeros corren deprisa,
unos se salvan y otros no.
A mí me han visto y encontrado,
por esto he sido eliminado.

Adidas

Categoría D

Jonhatan Bustamante Fuentes 1r ESO

I tot es va fer fosc...

Era un dia esplèndid, el sol brillava al capdamunt del cel llis i la calor t'abraçava amb força fins a ofegar-te. Vaig decidir sortir al carrer per passejar, com cada matí, pel poble. Un poble que abans havia estat ple de vida i que ara era solitari. Tothom atemorit a les seves cases, els finestrons tancats, les portes fixades amb fustes i claus i algunes banderes vermelles, grogues i liles onejaven al vent. Aquells carrers eren cada cop més negres, foscos, feien por. Però ningú m'impediria sortir al carrer! En baixar les escales vaig començar a sentir la melodia coneguda, l'himne enemic. L'odiava. El sentia a totes hores, fins i tot en somnis. Vaig començar a caminar, ignorant la sonata. Les botigues tancades. Les escoles i tallers tancats. Jo continuava caminant i, en arribar a la cruïlla amb el carrer

major, vaig sentir el perill que s'apropava. Com un xiuxiueig constant i amb ritme. Ho vaig reconèixer i em vaig espantar tant que vaig decidir creuar el carrer ràpidament i amagar-me darrere el banc i les plantes. S'apropava pel mig del carrer major la màquina que més temia: un tanc enemic. El seu color em repugnava, com la bandera i l'himne. Darrere seu tot de soldats vestits amb el seus uniformes i gorres característiques, amb armes a l'espatlla i alguns amb banderes anaven caminant a ritme ràpid i constant mentre cantaven ben fort. El tanc es va aturar al bell mig de la plaça i els soldats al seu voltant. No sabia què fer, si em movia em veurien i segurament algun tret sonaria i si em quedava a mirar veuria el pitjor que ens podia passar, que comencés l'atac als ciutadans. Els que quedàvem al poble estàvem sols, indefensos, amb gana i sense diners. La guerra ens havia donat la més trista pobresa.

Mentre pensava què podia fer, un home gran va sortir al seu portal tot cridant: "*defensem la terra que tant estimem, per a què no ens esborrin ni...*" de cop i volta un estrèpit ressonà per tot el carrer i ell caigué desplomat al terra. El silenci es trencà per les rialles dels soldats. A mi, les llàgrimes em regalimaven silenciosament i tota jo tremolava de por i ràbia. Els soldats van començar a córrer amunt i avall, disparant, tirant portes a terra. Se sentien trets, passes, riures, se sentia el vent i el crit del foc cremant cases, banderes... Aquella era la nostra melodia, i també l'odiava. Vaig veure com una nena sortia corrent, venia cap a mi cridant, plorant... La seva mare intentava escapar-se dels soldats que la tenien agafada per emportar-se-la. Vaig veure com un soldat aixecava l'arma i l'apuntava, tot tancant l'ull per no fallar. Sense pensar-m'ho ni un moment vaig sortir i vaig emportar-me la nena en braços. Era menuda i no pesava gaire, com tots els nens aquells dies, recordo que es va agafar dels meus cabells i només feia que cridar sense dir res, cridava per cridar. Vaig continuar corrent fins arribar al refugi sota terra que ens protegia de bombes que ploviem del cel.

En entrar vaig veure que no hi havia ningú. Els soldats els havien agafat a tots. Vaig asseure'm en un dels bancs i vaig estirar la nena per a què es tranquil·litzés. En estirar-la vaig veure la seva maneta tacada d'alguna cosa vermella. Estava pàl·lida i suava i plorava i em deia que li feia mal i que volia la mama i que... va callar. Vaig quedar-me sola allà dins. Jo també plorava i cridava i m'arrancava els cabells i picava les parets. Vaig decidir marxar per sempre més d'allà. Vaig sortir al carrer i allà va ser on, per fi, es va acabar el meu patiment, es va acabar tot. El tret ressonà fort endins meu fins que tot es va fer fosc...

Aurora
Categoria E
Elena Lòpez Domènech. 4t ESO